...xcentric Club

...URA TINERETULUI SPORTIV

3 Lei

O SCRISOARE MISTERIOASA

—————— de ——————

Walter Gerusheim

Colectia: Noul Excentric Club
Nr. 218

CUPRINS

Prefaţă...3
I. Preparative misterioase...5
II. O scrisoare periculoasă...12
III. O provocare obraznică..18

Prefaţă

Percy Stuart, un tânăr american, foarte bogat, independent şi manierat, maestru în toate sporturile, dorea să fie primit ca membru în renumitul «Excentric Club«.

Dar Percy Stuart nu reuşi mult timp să-şi ajungă ţinta, deoarece statutele clubului prevedeau în mod expres, că nu pot fi primiţi decât 197 de membri.

În afară de această, Percy Stuart avea un duşman de moarte în baronetul Mac Hollister, care căuta, fără cruţare şi prin toate mijloacele, să îngreuneze primirea tânărului american ca membru al clubului.

Totuşi Percy, pătrunzând cu forţa în sala de şedinţe a clubului, obţinu să se admită pentru dânsul o excepţie a statutelor.

S-a pus însă condiţia ca Percy Stuart să rezolve un număr de probleme, propuse de conducerea clubului, număr echivalent cu membrii clubului, adică: 197.

Rezolvarea fiecărei din aceste probleme pune la o grea încercare forţa fizică şi spirituală a lui Percy energia sa, precum şi amorul său propriu.

Din aceste însărcinări, Percy Stuart a dus la bun sfârşit un număr de 196. El n-a reuşit însă să se achite pe deplin de cea de a 197-a însărcinare, din cauza ticăloaselor manopere ale duşmanului său de moarte Mac Hollister. Percy Stuart se declară gata să ia asupra sa o scrie de noi

însărcinări din partea clubului Excentric, pentru a ajunge, în cele din urmă, membru al acestui club. După oarecari şovăieli, clubul admite propunerea lui Percy aşa încât acesta porneşte la rezolvarea

Cea de a 218-a însărcinare.

«În ultimele opt zile au fost internate în diferitele spitale din New-York numeroase persoane, la care s-au stabilit intoxicaţii foarte grave. Pare sa fie vorba de nişte gaze otrăvitoare, folosite cu prilejul unor îndrăzneţe jafuri. Isprăvile acestea criminale au fost comise chiar ziua, în amiaza mare, în străzile cele mai populate. Percy Stuart e însărcinat să elibereze oraşul de această plagă«.

«Excentric-Club«.

I. Preparative misterioase

Percy Stuart ieşi pe poarta unuia din marile sanatorii ale New-York-ului, păşind spre maşina ce-l aştepta în faţa clădirii.

«Silverstreet 77«!

Maşina se puse imediat în mişcare, iar Percy Stuart, instalat comod în pernele comode ale automobilului, citi încă o dată telegrama care conţinea cea de 218-a însărcinare dată de clubul Excentric:

> «În ultimele zile au fost internaţi în diferite sanatorii din New-York o serie întreagă de pacienţi, la care s-au stabilit simptome de gravă otrăvire. E vorba de jafuri, cu care prilej tâlharii s-au folosit de gaze otrăvitoare. Isprăvile acestea au fost comise ziua în amiaza mare, pe străzile cele mai frecventate ale oraşului. Percy Stuart e însărcinat să salveze oraşul de această plagă«.

Renumitul sportsman american se pusese imediat pe lucru, în vederea soluţionării acestei însărcinări.

Prefectul de poliţie, care era un bun prieten al său, îl primise foarte afabil, punându-i la dispoziţie toate dosarele cu privire la misterioasele cazuri de otrăvire şi jaf înregistrate în ultimul timp. Astfel, Percy Stuart era în măsură să se orienteze întrucâtva asupra celor petrecute, Totuşi, el nu reuşise să afle lucruri mai esenţiale, căci

victimele rafinaţilor tâlhari îşi pierduseră cunoştinţa imediat după comiterea atentatelor săvârşite împotriva lor, aşa încât nu puteau da organelor anchetatoare niciun fel de amănunte mai precise. Dar faptul că victimele fuseseră şi jefuite s-a putut constata în mod indubitabil.

Percy Stuart vizitase, în diferite sanatorii, pe toate victimele acestor îndrăzneţe jafuri, dar numai trei din ele, care se restabiliseră între timp, îi putuseră da unele amănunte, cu toate că memoria lor se mai afla încă sub influenţa otrăvii de care se folosiseră tâlharii.

Era vorba de doi bărbaţi şi de o tânără femeie. Cu aceste persoane, reuşise să vorbească mai pe larg asupra celor petrecute.

Unul din cei doi bărbaţi era un casier, care fusese acostat în stradă de un străin. Acesta îi ceruse foc, pentru ca să-şi aprind a ţigară. Deci un truc bine ales şi destul de cunoscut. Casierul îşi aprinsese bricheta, spre a servi pe solicitator, dar fusese cuprins pe loc de ameţeli şi căzuse jos. În acelaşi moment, el îşi pierduse cunoştinţa.

— Poţi să-mi descrii cel puţin exteriorul necunoscutului?

— Era elegant îmbrăcat şi cu mustaţa rasă...

Deci o informaţie mai mult decât laconică!

Servieta în care casierul avusese o însemnată sumă de bani, fusese găsită mai târziu de trecători, dar banii dispăruseră.

Nici celelalte două victime nu fuseseră în stare să dea lui Percy informaţii mai precise.

Cel de al doilea bărbat avusese şi de-a face tot în stradă cu un tânăr foarte elegant îmbrăcat. Hoţul îi furase portmoneul, care conţinea o sumă destul de mare de bani, după ce-l narcotizase ca şi pe casier.

— Dar tânăra femeie?

— Mă aflam în barul Victory. Dansasem de câteva ori cu un tânăr pe care l-am cunoscut în acea seară. La un moment dat însă, în timp ce dansam un tango, mi-am

pierdut cunoştinţa…

De data aceasta însă, elefantul cavaler se păcălise, căci bijuteriile pe care le purta tânăra doamnă, nu erau decât simple imitaţii!

Tâlharul crezuse că are de-a face cu o bogătaşă din societatea cea mai înaltă a oraşului, care era în căutarea unei mici aventuri în barul Victory!

Neputând ajunge, la nici o concluzie mai precisă din relatările celor trei victime ale îndrăzneţelor jafuri, Percy Stuart se hotărî să viziteze pe renumitul profesor Mensing, un savant, care, după cum aflase din partea prefectului de politie, ducea o viaţă izolată şi se ocupa cu ultimele cazuri de otrăvire, în calitate de specialist în materie de otrăvuri.

Automobilul se îndreptă din nou spre cartierul monden al metropolei americane, unde se afla vila renumitului savant. Într-un sfert de oră, Percy fu acolo.

— Pot să vorbesc cu domnul profesor?

Menajera, care deschisese uşa vizitatorului, ridică din umeri.

— Domnul profesor nu primeşte în ultimul timp aproape pe nimeni şi cu atât mai puţin când lucrează în laboratorul său!

— Vasăzică mister Mensing e acasă?

— Da, dar se afla în laboratorul său, situat în fundul parcului vilei. Nu pot să vă anunţ!

— Ei, atunci mă voi anunţa eu singur!

— Domnule, dar lucrul acesta e ceva…

Menajera se opri brusc, căci Percy Stuart nu o mai luă în seamă, ci se îndreptă cu paşi grăbiţi spre laboratorul savantului.

Schiţând un gest de indiferentă, ea se retrase în casă.

Percy Stuart găsi încuiată uşa de intrare în laborator. În spatele micii clădiri, el descoperi însă o fereastră pe jumătate deschisă. Sărind înăuntru, Percy ajunse într-una, din camerele laboratorului. Dar spre ghinionul său, el se

lovi cu piciorul de o sticlă de lângă fereastră. Sticla se sfărâmă în bucăţi, provocând zgomot.

În momentul următor, uşa camerei fu deschisă, iar în pragul ei apăru un bătrân cu o barbă lungă şi căruntă şi purtând ochelari cu rame de aur. El ţinea în mâna dreapta un revolver.

— În sfârşit, te-am prins… exclamă bătrânul.

În clipa următoare însă, savantul se opri brusc, lăsând arma în jos.

— Cum aşa, d-ta eşti, mister Stuart?

— Fireşte că da, domnule profesor! Dar pe cine altul aşteptai?

— Pe un tânăr cavaler, care dă mereu târcoale laboratorului meu! Desigur că e vorba de un hoţ, care se ascunde însă sub masca de cavaler elegant.

— Ai oare lucruri atât de preţioase aici, încât să tenteze pe spărgători, domnule profesor?

— Nu! Nu cred ca modestele melc aparate să poată fi de interes pentru hoţi!

— Şi totuşi cred că singurul lucru care-l interesează pe hoţ nu poate fi decât laboratorul d-tale. D-ta ai aici o mulţime de otrăvuri care ar putea folosi scopurilor unor ticăloşi.

— Dumnezeule! Asta ar fi îngrozitor!

Savantul se uită disperat la Percy Stuart, care continuă cu vocea calmă:

— Cred că anumiţi indivizi sunt interesaţi să afle dacă cercetările d-tale în legătură cu enigmaticele cazuri de otrăvire din ultimul timp au fost încununate de succes sau nu!

Acum, figura profesorului se mai însenină puţin.

— Vasăzică acesta e scopul urmărit de tânărul acela necunoscut! Nu cumva ai fost însărcinat de clubul Excentric să dai de urmele acestor criminali, mister Stuart!

— Da, aşa este! Deocamdată însă, n-am găsit nicio

urmă mai precisă. Tocmai de aceea am şi venit la d-ta, domnule profesor Vrei să mă ajuţi în această chestiune?

— Cu cea mai mare plăcere, mister Stuart! Fireşte însă că nu te pot ajuta decât în mod teoretic. Practica trebuie să ţi-o las d-tale.

Zâmbind, intrară amândoi în camera de experienţe a savantului.

Ei se angajară apoi într-o discuţie mai lungă, în decursul căreia Percy Stuart urmări cu o deosebită atenţie expunerile profesorului Mensing.

— Deci concretizez încă o dată lucrul cel mul important: cunosc otrava de care se folosesc criminalii. Examinând sângele uneia din victime, am reuşit să clarific compoziţia ei. Otrava aceasta, în formă de gaz, e foarte rară şi ca atare şi destul de greu de obţinut. Ea are un efect imediat şi nu se simte decât printr-un miros foarte subtil, care nu poate fi semnalat decât de noi, specialiştii în materie.

Faptul că tâlharii care o folosesc sunt imuni faţă de această otravă dovedeşte că ei cunosc şi mijlocul de a-i anihila efectul. E vorba de un antidot, pe care ţi-l poţi injecta singur sub formă lichidă sau poate fi folosit şi sub formă de gaz. Fireşte însă că dacă te serveşti de prea multe ori de acest mijloc de combatere, el are un efect dezastruos asupra nervilor, care slăbesc îngrozitor.

— Sper însă că nervii mei vor putea suporta acest mijloc de anihilare a gazelor otrăvitoare!

— Cum aşa? Nu cumva vrei să...

— Da, vreau, domnule profesor! Vreau să iau această contra-otravă, bineînţeles dacă-mi vei pune la dispoziţie cantitatea necesară!

Urmă o scurtă tăcere, după care cei doi inşi îşi şoptiră mai multe cuvinte la ureche, de parcă s-ar fi temut să nu fie auziţi de cineva.

— Vasăzică, ne-am înţeles! D-ta îmi dai din ambele feluri: atât din contra-otravă în formă lichidă, cât şi din cea în formă de gaz. Te rog să pregăteşti repede aceste

preparate, iar eu îmi voi procura acul de cravată necesar!

Când Percy Stuart vru să-şi ia rămas bun de la renumitul savant, acesta se uita prin fereastră, tresărind speriat.

— Uite-l pe tâlhar!

Percy se întoarse ca fulgerul şi privind şi el prin fereastră, văzu un tânăr elegant, care se strecura grăbit pe aleile din parcul vilei. Fără să mai aştepte ca profesorul să-i deschidă uşa de ieşire, Percy sări pe fereastră, pornind apoi în urmărirea individului.

Când ajunse însă în stradă, el nu mai avu timp decât să constate că necunoscutul, a cărui figură nu reuşise s-o vadă nici măcar un singur moment, sărise într-o maşină, care se puse imediat în mişcare.

Percy încercă să urmărească pe tâlhar cu maşina sa proprie, care-l aştepta în faţa clădirii. Dar automobilul fugarului, pornit cu mult înainte, reuşise să dispară, amestecându-se în mulţimea de vehicule, care circulau în acea stradă atât de frecventată.

Tânărul american renunţă la această urmărire, intrând într-un magazin de bijuterii, unde comandă un ac de cravată. Ceru ca acul acesta s-ă fie executat dintr-o ţeava îngustă şi fina de aur, cu o piatră la capăt, care să se poată deschide, ca un capac, la o simplă apăsare.

După o oră, Percy Stuart vizită din nou pe profesorul Mensing, care-l aştepta cu mare nerăbdare.

— Ai găsit un ac de cravată potrivit?

Tânărul american înmâna profesorului acul de aur.

Savantul luă bijuteria, pompând apoi, în mod foarte precaut, o substanţă chimică în ţeava fină a acului.

— Poftim, ai contra-otrava sub formă de gaz, în ţeava această delicată! Dar te rog să fii foarte precaut, mister Stuart! Să te serveşti de acest gaz numai în cazuri de neapărata nevoie, adică atunci când vei fi într-un real pericol. Trebuie să apeşi însă repede capacul, căci altfel te vei expune unei mari primejdii.

— Fii fără teamă, domnule profesor! Mi-ai dat contra-otrava şi sub formă lichidă?

— Ţi-am introdus-o într-o sticluţă, pe care am împachetat-o. De asemenea, ţi-am pus în pachet şi o seringă foarte potrivită acestui scop. Te rog să mă crezi că în afara de d-ta n-aş fi încredinţat nimănui substanţe atât de periculoase!

— Dar cât timp ţine eficacitatea contra-otrăvii lichide?

— O oră sau două! Mai mult nu! Dar ce s-a întâmplat cu tânărul spion?

— Deocamdată, a reuşit s-o şteargă! Dar voi şti eu să-l găsesc foarte curând! Pentru moment, domnule profesor, nu pot decât sa-ţi mulţumesc din suflet pentru am abilitatea d-tale.

Percy îşi înfipse acul de aur în cravată şi-şi puse pacheţelul în buzunar. Apoi, el îşi luă rămas bun de la simpaticul savant, pornind repede spre casă.

II. O scrisoare periculoasă

— S-a întâmplat ceva?

Percy Stuart puse această întrebare bătrânului său servitor, imediat ce ajunse acasă.

— A fost aici o tânără, doamnă, care v-a aşteptat câtăva vreme. Apoi însă, ea n-a mai avut răbdare şi a plecat, spunând că va mai veni odată.

— Dar numele ei?

— N-a vrut să-l spună!

— Dar de ce ai lăsat-o să aştepte? Ştii doar că lucrul acesta nu-mi place, mai ales când e vorba de persoane care nu vor să-şi spună numele!

— Doamna în chestiune mi-a făcut impresia că e foarte energică. Nici n-a aşteptat ca să fie invitată, ci s-a aşezat pe un scaun din hol. Vă pot însă asigura că n-a intrat nici într-o cameră din vila noastră.

— Eşti sigur de lucrul acesta?

— Da, sunt sigur, căci am supravegheat-o tot timpul prin gaura cheii de la uşă. Nici nu s-a mişcat din loc.

— Şi în afară de aceasta mai e ceva nou?

— Am dus poşta în biroul dvs., ca din obicei!

Percy făcu un semn uşor servitorului, iar apoi intră în biroul său.

Pe masa de lucru se aflau mai multe scrisori.

Privirea lui căzu numai asupra uneia din ele.

Percy examină mai atent scrisul de pe plic. Era sensul

unei persoane energice şi întreprinzătoare. Încercând să deschidă plicul cu cuţitul de hârtie de pe birou, Percy constată că hârtia era foarte solidă, necedând decât foarte greu.

În cele din urmă, el puse cuţitul la o parte, încercând să rupă plicul cu mâna. Dar imediat ce făcu lucrul acesta, el simţi cum un gaz toxic, foarte puternic, pătrunde din plic, învăluindu-l. În momentul următor însă, Percy apăsă repede capătul acului său de cravată, al cărui capac se deschise.

Contra-otrava, tot sub formă de gaz, care ieşi din ţeava acului îşi făcu efectul dorit, dar totuşi tânărul american fu cuprins de ameţeli şi căzu pe scaunul de lângă birou. El rămase aşa câteva minute, după care îşi reveni însă în simţiri.

Contra-otrava preparata de renumitul savant îl salvase.

Percy se aplecă, ridică plicul ce-i căzuse din mâini şi constată ca fusese confecţionat dintr-un fel de hârtie de pergament, de care nu mai văzuse până atunci! Dar sigiliul poştal? Era aplicat ca două zile înainte!

Foarte ciudat!

Oficiul poştal 78!

Percy sună pe servitorul său, care apăru după câteva secunde.

— Spune-mi camarade, ai primit, întradevăr, acest plic din partea curierului poştal?

— Asta nu v-o pot preciza. Când am trecut prin hol, mi-a căzut probabil din mână una din scrisorile pe care le-am primit de la curierul poştal. Tânăra doamnă din hol s-a sculat repede de pe scaun, ridicând scrisoarea căzută, pe care mi-a dat-o apoi. Poate că e vorba de plicul pe care-l ţineţi acum în mână. Ba, chiar acesta e! Îl recunosc!

— Poţi să te duci, prietene! Dar te rog să ţii minte pentru viitor! Să nu mai permiţi ca doamne misterioase, care nu vor să-şi spună numele, să mă aştepte în casa aceasta, chiar dacă se mulţumesc sa ia loc pe un scaun

din hol.

Servitorul se îndepărtă foarte jenat, căci îşi dădea seama că făcuse o imprudenţă.

Chestiunea era foarte simplă.

Tânăra necunoscută ştia ca Percy Stuart nu este acasă şi ştia, de asemenea, că factorul poştal trebuie să-şi facă apariţia din moment în moment.

Îşi pregătise deci din timp scrisoarea, pe care o înmânase servitorului, pretextând că bătrânul scăpase plicul pe parchet. În ceea ce priveşte sigiliul poştal, acesta fusese probabil aplicat pe plic de un funcţionar poştal special mituit în acest scop.

Percy păşi îngândurat prin biroul său.

Deodată el se opri brusc locului. Probabil că-i trecuse prin minte o idee bună, căci îşi sună din nou servitorul, care intră în cameră cu capul în jos.

— Ce ţi s-a întâmplat, camarade? Ah, te supără chestiunea cu tânăra necunoscută? Hai, nu-ţi mai face inimă rea din această cauză! Chestiunea o consumată! A fost o fată frumoasă, nu-i aşa?

Servitorul începu să zâmbească.

— Cred şi eu! Tânăra şi fascinantă!

— Era şi elegant îmbrăcată’?

— Chiar foarte elegant! Credeam, într-adevăr, că am de-a face cu o doamnă din buna societate. De aceia am şi lăsat-o...

— Lasă că e bine, dragă prietene! Nu cunoşti cumva barul Victory?

— După nume cunosc acest bar! Dar înăuntru na-m fost niciodată, căci unul ca mine n-are ce căuta într-un astfel de local, frecventat de miliardarii New-York-ului!

— Ei, atunci te invit eu ca să mă însoţeşti astă seară la acest bar!

Bătrânul servitor se uită nedumerit la stăpânul său.

— Doriţi probabil să glumiţi, mister Stuart!

— Nici nu mă gândesc la aşa ceva! Sau poate că te

jenezi să petreci împreună cu mine?

Servitorul nu ştia ce să răspundă, dar apoi lucrurile începură să-i apară mai clare, aşa încât întrebă:

— E o chestiune de serviciu?

Percy izbucni în hohote ele râs.

— Fireşte că da! Vreau ca să mă ajuţi într-o chestiune importantă. Dar pun şi o condiţie: trebuie să fii cu ochii în patru şi să observi bine tot ce se petrece în jurul d-tale, până ce vei descoperi pe frumoasa necunoscută care m-a aşteptat azi în hol!

Bătrânul dădu înţelegător din cap.

— Dar sub ce mască să vă însoţesc?

— Vei juca din nou rolul lordului englez. Doar nu faci lucrul acesta pentru prima oară! În orice caz, rolul acesta e cel mai potrivit, pentru d-ta. Ai garderoba necesară’?

— Fireşte că da, mister Stuart!

....

După o jumătate de oră, Percy Stuart şi servitorul său, care avea într-adevăr înfăţişarea unui bătrân lord englez şi purta acum numele de lord Abberdeen, îşi făcură apariţia în barul Victory, cel mai elegant local de petrecere al marii metropole americane.

Pe parchetul de cristal al barului dansau o mulţime de perechi, iar frumoasele doamne purtau bijuterii din cele mai scumpe.

Percy Stuart şi pretinsul lord Abberdeen luaseră loc într-o lojă a barului, unde îşi comandară o masă copioasă.

La un moment dat, «lordul Abberdeen«, care se uita plictisit la mesele din jurul parchetului de dans, tresări surprins, şoptind apoi ceva lui Percy Stuart la ureche şi arătând într-o anumită direcţie.

— Uitaţi-vă, e acolo!

— Tânăra aceea brunetă, cu rochia de mătănii de culoare albastră?

— Da, mister Stuart!

— Eşti sigur!

— Da, sunt sigur!

— Mylord, aveţi, într-adevăr, un gust foarte ales!

Percy Stuart pronunţă cu voce tare aceste cuvinte, rugând apoi pe tovarăşul său de masă să-l scuze pentru câteva minute.

Tânărul american se amestecă prin mulţimea de vizitatori, în rândurile cărora descoperi repede pe frumoasa necunoscută. Făcea oare şi ea parte din societatea aleasă a oraşului?

Oricare din cei prezenţi în acest local ar fi susţinut desigur lucrul acesta, dar Percy Stuart, care era un bun cunoscător de oameni, observă imediat deosebirea între adevărata femeie de societate şi această tânără demi-mondenă.

Necunoscuta tresări speriată când văzu că Percy Stuart se apropie de ea şi că, înainte de a-i cere permisiunea, o duce direct pe parchetul de dans, silind-o să danseze cu el.

— Scrisoarea d-tale nu şi-a ajuns scopul, frumoasă necunoscută!

El se uită cercetător în ochii tinerei fete.

— Nu te înţeleg, mister Stuart!

— Vasăzică mă cunoşti?

Tânăra îşi muşcă supărată buzele.

Ei continuam să danseze tăcuţi — câteva secunde.

— Şi cine ţi-a dat această scrisoare, frumoasă necunoscută?

Ea tăcu, dar ochii ei sclipeau de ură.

— Lasă-mă să plec, sau…

Dar Percy Stuart o atrase şi mai strâns la pieptul său, aşa încât îi simţi respiraţia caldă şi parfumată.

În momentul următor, necunoscuta îşi duse mâna liberă la corsaj. Dar Percy i-o luă înainte, apucându-i ca un cleşte şi această mană, aşa încât ea nu mai fu în stare s-o mişte.

— Lasă ţeava cu gazul toxic! Cu mine nu te joci!

Frumoasa tânără scoase un ţipăt strident şi înainte ca Percy Stuart să-şi poată da seama de ce se întâmplă, el se văzu înconjurat de un grup de tineri eleganţi. Simţind totodată şi o durere vie la încheietura mâinii, Percy dădu drumul partenerei sale de dans.

Se produse un tumult de nedescris. În cele din urmă, Percy Stuart reuşi să-şi croiască loc liber, dar constată, spre marea lui consternare, că frumoasa necunoscută şi complicii ei dispăruseră fără urmă.

Amărât de ghinionul pe care-l avusese, Percy îşi legă cu batista încheietura mâinii, care-i fusese muşcată de tânăra necunoscută, părăsind apoi repede localul, împreună cu «lordul Abberdeen«.

III. O provocare obraznică

În dimineaţa celei de a doua zile, bătrânul servitor al lui Percy Stuart aduse stăpânului său un ziar, în care se afla publicat următoarele:

Provocare.

«Cum n-am găsit în întreaga America un rival demn să se lupte cu mine, provoc în acest mod pe renumitul sportsman american

mister **Percy Stuart**

la un match de box, deşi sunt convins că şi acest maestru al sportului, neînvins până acum, va trebui să-mi cedeze.

Henrico Manuelo,
Campionul de box al Europei.

Percy Stuart izbucni în hohote de râs.

— Drace! Ce tip încrezut mai e şi boxerul acesta! Auzi, domnule: «Cum n-am găsit în întreaga America un rival demn să lupte cu mine…! Ce obrăznicie nemaipomenită! Tare aş vrea să-i umplu mutra de vânătăi! Mă găseşte într-o dispoziţie sufletească foarte nimerită pentru acest scop. Dar unde luptă băiatul acesta?

— La arena centrală! îi răspunse bătrânul său servitor.

— Nu mai spune! Atunci probabil că, într-adevăr, e un boxer bun, căci direcţiunea arenei centrale nu angajează

elemente inferioare! Dacă e aşa, atunci primesc provocarea lui publică! Poate că voi profita şi în altă privinţă de pe urma acestui match, în afară de exerciţiul pur sportiv!

Percy se puse imediat în legătura telefonică cu arena centrală.

— Aici Percy Stuart! Când pot să disput matchul cu acest Henrico Manuelo?

— Dacă doriţi, atunci lupta poate să aibă loc chiar în seara aceasta! Ne vom îngriji imediat de reclama necesară!

— Reclama d-tale mi-e perfect egală! Nu admit ca un spaniol oarecare să-şi bată joc de sportivii americani! Deci rămâne pentru seara aceasta! Când?

— La ora zece, căci până atunci au loc alte lupte!

— Bine, sunt de acord!

Dispoziţia lui Percy Stuart se schimbase dintr-o dată. Era foarte mulţumit ca va putea pune la punct pe acest boxer încrezut

— Dragă prietene, d-ta mă vei însoţi şi vei fi asistentul meu! Eşti de acord?

Fireşte că bătrânul şi devotatul servitor se declară dispus să asiste pe stăpânul său. El ieşi imediat din cameră, pentru a face pregătirile necesare.

....

Seara, arena centrală fu luată cu asalt de către mii de spectatori, amatori ai luptelor de box. Direcţiunea arenei făcuse în grabă o reclamă uriaşă prin întreg oraşul.

Percy Stuart şi servitorul său sosiseră devreme şi luaseră loc într-o lojă, pe care le-o rezervase din timp direcţiunea.

Renumitul sportsman îşi îndreptă privirile asupra imensului public. Deodată, el tresări surprins, căci observase în rândurile spectatorilor atât pe tânăra necunoscută din seara trecută, cât şi pe cavalerul care-i sărise primul în ajutor cu prilejul conflictului din sala

barului «Victory«. Percy Stuart se ridică enervat de pe scaunul său.

Ce căutau aceste două persoane suspecte aci? Veniseră oare din pur interes sportiv?

«Nu!« Percy exclamă cu voce tare acest cuvânt, aşa încât servitorul său îl privi mirat.

Abia acum înţelegea Percy adevăratul rost al provocării lui Henrico Manuelo!

După ce reflectă puţin, Percy se aplecă spre servitorul său, şoptindu-i ceva la ureche. Bătrânul se făcu palid la faţă, dar apoi părăsi repede loja.

Publicul urmări fără prea mare interes primele lupte.

La ora zece, se produse însă o vie încordare în rândurile miilor de spectatori. Henrico Manuelo îşi făcu apariţia pe ring. Nu se auziră decât câteva aplauze foarte slabe, înăbuşite de fluierături îndelungate.

«Percy Stuart!«

Tânărul sportsman fu primit pe ring cu aplauze frenetice, care nu mai conteneau. Percy recunoscu imediat după siluetă pe boxerul rival. Acesta nu era altul decât individul pe care-l surprinsese spionând ferestrele laboratorului savantului Mensing.

Mănuşile de box fură examinate, iar apoi trase la sorţi.

Începu prima repriză, care decepţionă întrucâtva numerosul public. Acesta se aştepta la o luptă mai încordată. Se auziră câteva strigăte de încurajare, iar spaniolul porni la un atac mai vehement, în timp ce Percy Stuart se limita numai să se apere. Totuşi ar fi reuşit să învingă demult pe campionul spaniol, care nici nu se putea măsura cu el. Atunci de ce îl menaja oare?

Gongul bătu prima pauză!

Percy Stuart se aşeză pe scaunul său, privind cu ochii pe jumătate închişi spre adversarul lui. Deodată, el observă că spaniolul, ajutat cu multă dexteritate de managerul său, îşi schimba repede o mănuşă de box, înlocuind-o cu o alta nouă, pe care managerul o ţinuse

ascunsă până atunci.

Percy Stuart se aplecă spre servitorul său «Acum!« îi şopti el.

Bătrânul îşi scoase repede o seringă din buzunarul hainei. Era seringa pe care Percy o primise de la profesorul Mensing. Cu ajutorul ei, bătrânul administra repede o injecţie în pulpa piciorului stăpânului său. Percy simţi imediat efectul injecţiei.

Adversarii se întâlniră din nou, iar de astă dată Percy Stuart luă lupta mai în serios.

Spaniolul îl lovi repede în braţul stâng, scoţând apoi un rânjet hidos. Dar efectul pe care-l spera nu se produse. E adevărat că mica ţeavă de cristal, fixată în mănuşa «campionului Europei« se sfărâmă în bucăţi, iar Percy simţi un miros ciudat. Dar contra-otrava profesorului Mensing, pe care servitorul său i-o injectase cu câteva minute mai înainte anihilă efectul gazelor otrăvitoare emanate din mănuşa spaniolului. Acesta fusese şi el făcut imun înaintea luptei de către tovarăşii lui de bandă. Văzând însă că Percy nu are nimic de suferit, spaniolul se îngălbeni la faţă.

În momentul următor el primi de la Percy Stuart o lovitură de pumn atât de puternică, încât se prăbuşi în nesimţire pe podeaua ringului.

Percy fu copleşit de un adevărat uragan de aplauze.

În acelaşi moment, arena fu invadată de poliţişti.

Tânăra necunoscută şi cavalerul de lângă ea încercară să dispară prin lanţurile poliţiştilor.

Dar vocea lui Percy Stuart tună prin întreaga arenă.

— Aceştia sunt! Puneţi mâna pe ei!

Ambii fură imediat arestaţi de poliţişti, iar a doua zi ziarele din New-York publicară amănunte senzaţionale cu privirile la provocarea lui Henrico Manuelo, cât şi în privinţa clarificării odioaselor atentate şi jafuri comice în ultimul timp.

Percy Stuart, care reuşise să facă inofensivi pe aceşti

periculoşi jefuitori, nu avu prea mult timp pentru odihnă, căci în dimineaţa, celei de a doua zile el primi din partea clubului Excentric

Cea de a 219-a însărcinare.

«Percy Stuart va trebui să descopere sediul şcolii hoţilor de buzunare şi să aresteze dintr-o dată pe toţi membrii ei«.

«Excentric-Club«.

---- Sfârşit ----

Romanul nostru
D
spre
LEI
4
de
Tom Barkley
19